

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/202/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113241947
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1113241947.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Branislava Krála a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: I. E., L.. XX. X. XXXX, J. C. A.. Č.. XX, J., zast. euroadvokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická ul. č. 1496/9, Praha, Česká republika, proti žalovanej: Slovenská O., X.. C. D. D., Ž. L.. Č.. XX, J., o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 28. februára 2017 č. k. 14 C 233/2013- 108, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.
Žalovanej sa nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia 65.700 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovanej súd prvej inštancie nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že Vojenský obvodový súd Bratislava rozsudkom zo dňa 11.12.1981 sp. zn. 2T/330/1981 v spojení s uznesením Vyššieho vojenského súdu Trenčín zo dňa 13.1.1982 sp. zn. TO/3/1982 uznal žalobcu vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Tr. zákona a odsúdil ho k trestu odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov nepodmienečne. Žalobca trest vykonal v období od 27.10.1981 do 27.4.1984, z toho väzba trvala od 27.10.1981 do 13.1.1982. Vojenský obvodový súd Bratislava uznesením zo dňa 3.9.1992 sp. zn. 3Rtv/13/1992 podľa § 14 ods. 1 písm. f/ zák. č. 119/1990 Zb. uvedené rozsudky zrušil vo výroku o treste s odôvodnením, že výmera trestu bola zrejme v nepomere ku stupňu nebezpečnosti činu pre spoločnosť. Vojenský obvodový súd Bratislava rozsudkom zo dňa 3.9.1992 sp. zn. 3Rtv/13/1992 žalobcu uznal vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Tr. zákona a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 1 roka s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 roka. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 4.10.2011 sp. zn. 7 Nt/4/2010 povolil obnovu konania vo veci pôvodne vedenej u Vojenského obvodového súdu Bratislava pod sp. zn. 2T/7/1979 a bol zrušený rozsudok zo dňa 14.2.1979, ako aj všetky nadväzujúce rozhodnutia. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 29.6.2012 sp. zn. 7Nt/4/2010 trestné stíhanie voči žalobcovi zastavil z dôvodu, že žalovaný skutok nie je trestným činom. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 19.4.2011 sp. zn. 2 Nt/8/2010 povolil obnovu konania vo veci pôvodne vedenej na Vojenskom obvodovom súde v Bratislave pod sp. zn. 2T/330/1981 a zrušil rozsudok zo dňa 11.12.1981 sp. zn. 2T/330/1981 v spojení s uznesením Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne zo dňa 13.1.1982 sp. zn. TO/3/1982 rovnako ako všetky ďalšie nadväzujúce rozhodnutia. Následne Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 22.9.2011 sp. zn. 2Nt/8/2010 trestné stíhanie zastavil, lebo žalovaný skutok nie je trestným činom. Žalobca tvrdil, že pokiaľ došlo k rehabilitácii a úplnému zrušeniu odsudzujúceho rozsudku po 18.3.1992, kedy sa pre Československo stal záväzným Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

právny podklad k vyplateniu náhrady nemateriálnej ujmy za nezákonné väznenie tvorí čl. 5 ods. 5 tohto dohovoru. Požadoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 65700 eur za výkon trestu odňatia slobody. Poukázal na to, že k jeho nezákonnému väzneniu došlo opakovane a spravodlivosti sa nedomohol ani v rehabilitačnom konaní podľa zák. 119/1990 Zb. a k náprave došlo až v roku 2012. Dňa 21.1.2013 bola C. D. D. doručená žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo vzťahu k odsúdeniu z roku 1979, ktorou si žalobca okrem iného uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur. Dňa 21.5.2012 bola C. D. D. doručená žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo vzťahu k odsúdeniu z roku 1981, ktorou si žalobca okrem iného uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy 20.000 eur. Teda spolu si žalobca oboma žiadosťami o predbežné prerokovanie nároku vo vzťahu k obom odsúdeniam uplatnil vo výške náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur. Žalovaná tvrdila, že na základe uvedených skutočností je žaloba v časti 25.700 eur podaná predčasne, pretože doposiaľ nedošlo k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu na náhradu škody v uvedenej časti, a ani neuplynula zákonná šesťmesačná lehota.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zák. č. 190/1990 Zb. a ani zák. č. 58/1969 Zb. neupravujú odškodnenie nemajetkovej ujmy. V danom konaní sa žalobca domáhal zaplattenia nemajetkovej ujmy vo výške 65.700 eur v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s tým, že k úplnému zrušeniu odsudzujúceho rozsudku došlo po 18.3.1992. Žalobca vykonal trest odňatia slobody vrátane väzby na základe právoplatných rozhodnutí v období od 4.1.1979 do 4.1.1981 a od 27.10.1981 do 27.4.1984, teda v čase, keď Slovenská O. resp. ČSFR nebola spomenutým Dohovorom viazaná. Súd prvej inštancie sa v tomto ohľade stotožnil s právnou argumentáciou žalovanej s tým, že nie je možné aplikovať čl. 5 ods. 5 Dohovoru v danej veci a priznať žalobcovi nemajetkovú ujmu z dôvodu, že k zásahu do osobnej slobody žalobcu resp. k ukončeniu tohto zásahu došlo pred tým, ako sa tento Dohovor stal pre D. O. záväzným. V tomto smere žalovaná poukázala na rozhodnutia odvolacieho súdu vo veciach sp. zn. 3Co/38/2014 zo dňa 25.2.2016, sp. zn. 3Co/278/2015 zo dňa 30.11.2016, sp. zn. 3Co/446/2014 zo dňa 30.11.2016 a sp. zn. 4Co/282/2015 zo dňa 30.11.2016. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že hoci podľa čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (zák. č. 23/1991 Zb.) každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup, nie je daný titul na priznanie nemajetkovej ujmy, pretože podľa čl. 36 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd podmienky a podrobnosti náhrady škody upravuje zákon, v danom prípade zák. č. 119/1990 Zb.

4. Pokiaľ ide o námietku premlčania nároku, uplatnenú žalovanou, súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Súd je toho názoru, že žalobca si žalobu neuplatnil včas s poukazom na ust. § 24 ods. 2 zák. 119/1990 Zb. a súd sa stotožnil s uplatnenou námietkou žalovaného s tým, že lehota na uplatnenie práva začala plynúť od okamihu vydaného rozsudku VOS Bratislava sp. zn. zo dňa 3.9.1992, pričom žalobca podal žalobu na súd dňa 5.12.2013 a lehota na uplatnenie práva na odškodnenie podľa ust. § 24 ods. 2 zák. 119/1990 Zb. začala plynúť dňom 4.9.1992 uplynula žalobcovi dňom 3.3.1996. Súd je toho názoru, že žalobca podal žalobu na odškodnenie po uplynutí stanovitej lehoty a to až 5.12.2013 na súde a tým jeho právo zaniklo a lehota na mu uplynula dňom 3.3.1996. Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcu, tak žalobca si žiadosťou zo dňa 21.1.2013 uplatnil u žalovaného predbežné prejednanie nároku na náhradu škody vo vzťahu k odsúdeniu z roku 1979 a uplatnil si nemajetkovú ujmu vo výške 20.000 eur a žiadosťou zo dňa 21.5.2012 si uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 20.000 eur vo vzťahu k odsúdeniu z roku 1981, celkove 40.000 eur. V danej veci žalobca uplatnil žalobou nemajetkovú ujmu vo výške 65.700 eur, pričom nemajetkovú ujmu vo výške 25.700 eur nebola predbežne prejednaná, pretože si žalobca to neuplatnil a tým nie je splnená hmotnoprávna podmienka konania a žaloba v tejto časti je podaná predčasne. Súd na základe vyhodnoteného dokazovania a argumentácie strán v konaní rozhodol a žalobu zamietol.“

5. S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

6. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. Uviedol, že skutočnosť, že bol väznený pred 18.3.1992, teda pred tým, než sa pre Československo stal záväzným Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je prekážkou pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože v rovnakom rozsahu umožňuje odškodnenie i Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (zák. č. 120/1976 Zb.),

ktorý nadobudol pre Československo účinnosť dňa 23.3.1976. Pokiaľ ide o premlčanie nároku, žalobca v odvolaní zaujal stanovisko, že lehoty je možné počítať až od 8.12.2012, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 29.6.2012 sp. zn. 7Nt/4/2010, ktorým bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené. K záveru súdu prvej inštancie, že v časti o zaplatenie 25.700 eur bola žaloba podaná predčasne, žalobca v odvolaní uviedol, že tento záver súdu prvej inštancie by bol opodstatnený iba v prípade, ak by spor spočíval iba vo výške nemajetkovej ujmy. Keďže však žalovaná odmietla priznať zadosťučinenie ako také, nie je výška žalovanej sumy podstatná a závisí na úvahe súdu.

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou preklúzie predmetného nároku. Ak by totiž došlo k preklúzii nároku, nebolo by potrebné ďalej sa zaoberať jeho opodstatnenosťou z hľadiska hmotného práva a žalobu by bolo možné bez ďalšieho zamietnuť. Závery súdu prvej inštancie sú v tomto ohľade nesprávne.

9. V konaní bolo preukázané, že Vojenský obvodový súd v Bratislave dvakrát a to v konaniach sp. zn. 2 T 7/79 a sp. zn. 2 T 330/81 uznal žalobcu vinného zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Tr. zákona. Tieto trestné veci spadali pod prieskumné konanie v zmysle tretieho oddielu zák. č. 119/1990 Zb. (§ 4 písm. e/ zák. č. 119/1990 Zb.). Je preto podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že preklúzia nároku žalobcu na odškodnenie sa spravuje ustanovením § 24 ods. 2 prvá veta zák. č. 119/1990 Zb. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa tohto zákonného ustanovenia sa nárok na odškodnenie prekluduje, čo možno vyvodiť z toho, že vo vete za bodkočiarkou tohto ustanovenia je uvedené, že nárok zaniká v prípade, ak dôjde k márnemu uplynutiu lehoty uvedenej vo vete pred bodkočiarkou. Zánik nároku je vždy spojený s jeho preklúziou. Totiž v prípade premlčania nárok nezaniká, iba sa oslabuje, pretože žalovaný sa v konaní môže brániť námietkou premlčania. Na prípadnú preklúziu nároku prihliada súd ex offo aj bez toho, aby žalovaný preklúziu nároku namietal. Možno uzavrieť, že nároky vyplývajúce zo zákona č. 119/1990 Zb. sa nepremlčujú, ale sa prekludujú.

10. Z ust. § 24 ods. 2 prvá veta pred bodkočiarkou vyplýva, že v ňom uvedená 3 - ročná prekluzívna lehota začne plynúť a/ buď právoplatnosťou oslobodzujúceho rozhodnutia, resp. resp. rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest, alebo b/ právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo. V prejednávanej veci Vojenský obvodový súd v Bratislave uznesením sp. zn. 3 Rtv 13/92, právoplatným dňa 3.9.1992, zrušil oba odsudzujúce rozsudky vo výroku o treste a súčasne rozsudkom právoplatným toho istého dňa uložil žalobcovi trest odňatia slobody vo výmere 1 roka s podmieneným odkladom na dobu jedného roky. Následne však bola v oboch trestných veciach vedených proti žalobcovi povolená obnova konania. V obnovenom konaní Okresný súd Bratislava I uznesením z 29.6.2012 sp. zn. 7Nt/4/2010, právoplatným dňa 8.12.2012, trestné stíhanie vedené pod sp. zn. 2 T 7/79 zastavil a uznesením z 22. 9. 2011 sp. zn. 2Nt/8/2010, právoplatným dňa 1. 11. 2011, zastavil trestné stíhanie vedené pod sp. zn. 2 T 330/81. Vzhľadom na to sa nárok žalobcu na odškodnenie prekluduje v 3 - ročnej prekluzívnej lehote plynúcej od momentu právoplatnosti spomenutých uznesení, ktorými bolo konanie zastavené. 3 - ročná prekluzívna lehota uvedená v § 24 ods. 2 prvá veta zák. č. 119/1990 Zb. teda uplynula dňom 8.12.2015, resp. dňom 1.11.2014. Žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie dňa 5.12.2013, teda včas - pred uplynutím 3 - ročnej prekluzívnej lehoty (a to aj bez ohľadu na spočítanie tejto lehoty uvedenej v § 24 ods. 2 druhá veta zák. č. 119/1990 Zb.).

11. Napriek tomu, že žalobca podal žalobu včas, nebolo možné jej vyhovieť. Účelom zákona č. 119/1990 Zb. bolo najmä zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktorých trestnosť bola v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie. Žalobcom uplatnené odškodnenie nemajetkovej ujmy tento zákon neupravuje. Vzhľadom na to, že tento zákon je voči ďalším zákonom upravujúcim odškodňovanie neprávom odsúdených osôb zákonom špeciálnym, má jeho úprava prednosť pre všeobecnými úpravami a preto treba vychádzať z toho, že pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle odškodniť rehabilitované osoby aj za utrpenú nemajetkovú ujmu, bol by to v zákone upravil výslovne. Pokiaľ zákonodarca pri stanovení rozsahu odškodnenia pri súdnych rehabilitáciách na nemateriálnu ujmu nepamätal, nie je táto úprava v rozpore s ústavne zaručenými právami, pretože Ú. D. v čl. 46 ods. 3 a 4 stanovuje, že každý má právo na náhradu škody spôsobenej

nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu a orgánu verejnej správy alebo ich nesprávnym úradným postupom, ale za podmienok ustanovených zákonom.

12. Odvolací súd poukazuje na to, že aj Ústavný súd Č. O. dospel k záveru, že prax českých súdov, ktoré v obdobných prípadoch ako je žalobcov priznávali aj odškodnenie nemajetkovej ujmy, nie je správna, pokiaľ v prípade nedostatku vo vnútroštátnej úprave hľadali dôvod pre jej priznanie v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd v Stanovisku pléna z 25.11.2014 sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/14 vyslovil, že nárok na nemateriálnu ujmu podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, resp. tento zásah bol ukončený až po tom, čo sa tento medzinárodný Dohovor stal pre Č. O. (rovnako aj pre D. O.) záväzný (t. j. od 18.3.1992) s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný. Pokiaľ ide o otázku časovej pôsobnosti Dohovoru, ustálená judikatúra R. vychádza z toho, že je potrebné rozlišovať medzi trvajúcou situáciou a jednorazovým aktom, ktorého následky eventuálne sa prejavujú aj v súčasnosti. ESLP ďalej rozlišuje samotný zásah na strane jednej a neúspech následne podaných prostriedkov nápravy takéhoto zásahu na strane druhej s tým, že porušenie práv zaručených Dohovorom je potrebné odvodzovať nie od odmietnutia štátu napraviť daný zásah, ale zo zásahu samotného. Z pohľadu časovej pôsobnosti je tak rozhodujúci okamih, resp. časový úsek, v ktorom k zásahu došlo, v opačnom prípade by došlo k porušeniu všeobecnej zásady zákazu retroaktivity v zmysle Viedenského dohovoru o zmluvnom práve. Neexistuje pritom všeobecná povinnosť štátu napraviť krivdy alebo ujmy, ktoré spôsobil pred ratifikáciou Dohovoru [rozsudok veľkého senátu zo dňa 8.3.2006 vo veci J. proti Q.P., sťažnosť č. XXXXX/XX; k protiprávnemu konaniu štátu v dobe značne vzdialenej (nútené práce talianskych vojnových zajatcov, k deportácii došlo pred 3.9.1953, kedy Dohovor vstúpil pre Nemecko do platnosti), rozhodnutie zo dňa 4.9.2007 vo veci Associazione Nazionale Reduci dalla Prigionia dall' Interna-mento e dalla Guerra di Liberazione a 275 ďalších proti Nemecku, sťažnosť č. 45563/04 (dostupné na]. Práve z hľadiska vyššie spomenutého Stanoviska pléna Ústavného súdu ČR treba hodnotiť nález Ústavného súdu ČR z 5. 11. 2013 sp. zn. IV. ÚS 500/13, ktorý žalobca pripojil k žalobe (názor Ústavného súdu ČR vyjadrený v tomto náleze bol korigovaný práve uvedeným Stanoviskom pléna ÚS ČR).

13. V prejednávanej veci k zásahu do osobnej slobody žalobcu došlo v období od roku 1979 do roku 1984, teda pred tým, než sa Dohovor stal pre Slovenskú republiku záväzným, k čomu došlo až dňom 18.3.1992. Preto nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno založiť ani na aplikácii čl. 5 ods. 5 Dohovoru (zák. č. 119/1990 Zb. takýto nárok neupravuje). Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na vyhl. č. 120/1976 Zb. o Medzinárodnom pakte o občianskych a politických právach a Medzinárodnom pakte o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, v čl. 9 ods. 5 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach je zakotvené vymáhateľné právo každého, kto sa stal obeťou nezákonného zatknutia alebo väzby, na náhradu. Z tohto článku spomenutého paktu teda nemožno vyvodiť nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

14. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovi nevznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a súd prvej inštancie teda rozhodol správne, keď jeho žalobu zamietol. Odvolací súd dodáva, že žalobca si v rámci predbežného prerokovania nároku v zmysle § 24 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. v spojení s § 9 zák. č. 58/1969 Zb. uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spolu vo výške 40.000 eur a preto iba nárok v tejto výške mohol byť predmetom súdneho konania (viď § 10 zák. č. 58/1969 Zb.). V prevyšujúcej časti, teda v časti 25.700 eur, žalobca podal žalobu predčasne, pretože v tejto časti jeho nárok nebol predbežne prerokovaný.

15. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalovanej nepriznal nárok na ich náhradu, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trov nevznikli.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovoliacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovoliací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovoliateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovoliací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovoliací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).